

Трипани бѣше покрьгъ съ раны; кръвта му течѣше като изворъ, глоглавъ, съ настрѣхнѣлы космы, съ рѣка свита на юмрукъ и издигнѣта като че са забаяние на Небето, съ уста раскървавены, съ викъ, който приличаше на звѣрскый ревъ, съ двумасуренъ пищолъ въ десната рѣка, съ очи които стрѣлѣхъ огнь и молніи на кръвожадно побѣсняване ...

Въ минутата когато го настигнѣхъ двамата всадници, въ сѣщото време и сто щикове са обърнѣхъ на него и не оставихъ вече мѣсто за рана.

— Мѣсто! мѣсто! извика Мацко, като са промѣнѣхъ презъ солдатытъ, които оставихъ паднѣлы на земята Трипани предъ Мацка.

— Тука подъ петата ми, злодѣю! извика разѣренъ Мацко.

— Бой! отмъщеніе! рече Трипани като екърцаше съ жбъ!

— Бой! бой! Нема милость! извика другыйтъ всадникъ!

На Този гласъ Мацко подскочи, но не може да размѣни съ другия всадникъ освѣнъ двѣ думы, които заглуши бурята на сраженіето.

— Евстатіе? Ты ли си?

— Да, Сотире! Отмъсти кръвта на Юлія.

— Отмъсти кръвта на Юлія! извика Трипани, когато тѣпчаше коньтъ на Евстатія.

— Мацко! извика като са исправяше на краката си Трипани и мѣрѣше Мацка. Имашъ двѣ декорации, земи и тѣзи; тя е третята.

Двоенъ гърмежъ са чу и два трупа са поважихъ на земята.

И два послѣдни гласа са кръстосахъ:

— Отмъщеніе!

— Отмъщеніе!
